

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Apat

Pagbubunyag ng mga Huling Araw: Ang Paghahanap ni Daniel ng Pagkaunawa

Jeff Pippenger
2024-01-18

Tinapos namin ang isang kamakailang artikulo sa isang sipi mula sa Prophets and Kings, kung saan tinukoy ni Sister White na si Daniel ay nagsisikap na “maunawaan ang ugnayang umiiral sa pagitan ng pitumpung taong pagkabiha, gaya ng ipinanghula sa pamamagitan ni Jeremias, at ng dalawang libo't tatlong daang taon na sa pangitain ay narinig niyang ipinahayag ng makalangit na panauhin na dapat lumipas bago ang paglilinis ng santuwaryo ng Diyos.”

“Sa pamamagitan ng isa pang pangitain ay nabigyan ng karagdagan liwanag ang mga pangyayari sa hinaharap; at sa pagtatapos ng pangitaing ito ay narinig ni Daniel ang ‘isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain?’ Daniel 8:13. Ang sagot na ibinigay, ‘Hanggang dalawang libo at tatlong daang araw; saka lilinis ang santuwaryo’ (talata 14), ay nagdulot sa kanya ng matinding pagkalito. Masigasig niyang hinanap ang kahulugan ng pangitain. Hindi niya maunawaan kung paanong nauugnay ang pitumpung taóng pagkabiha, gaya ng inihula sa pamamagitan ni Jeremias, sa dalawampu't tatlong daang taon na, sa pangitain, narinig niyang ipinahayag ng makalangit na panauhin na lilipas bago ang paglilinis ng santuwaryo ng Diyos. Ibinigay sa kanya ng anghel na si Gabriel ang bahagyang pagpapaliwanag; gayunman, nang marinig ng propeta ang mga salitang, ‘Ang pangitain ... ay ukol sa maraming araw,’ siya'y nahimatay. ‘Ako, si Daniel, ay nahimatay,’ itinala niya hinggil sa kaniyang karanasan, ‘at nagkasakit ako nang ilang araw; pagkatapos ay bumangon ako at ginawa ko ang gawain ng hari; at ako'y namangha sa pangitain, ngunit walang nakaunawa nito.’ Mga talata 26, 27.” Prophets and Kings, 553, 554.

Ang mga Millerite ay hindi kailanman nakaabot sa ganap na pagkaunawa sa saligang mensaheng kanilang ipinangaral. Nang dumating ang panahon na ninais ng Leon ng lipi ni Juda na magbigay ng higit pang kabatiran hinggil sa "pitong panahon," sila ay pumasok sa karanasan ng Laodicea, at makalipas ang pitong taon ay lubusang tinanggihan ang liwanag ng "pitong panahon." Hindi nila kailanman nakita ang ganap na ugnayan ng pitumpung taon at ng dalawang libo't tatlong daang taon, na taimtim na pinagsikapang maunawaan ni Daniel. Si Daniel ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Ang tinatamang mga Sabat ng lupain ay bahagi ng tipang ibinigay sa sinaunang Israel, na kinabibilangan ng liwanag ng pagpapahinga ng lupain tuwing ikapitong taon. Ang tipang iyon ay naglalaman ng siklo ng pitong taon na inuulit nang pitong ulit. Kabilang dito ang pagpapalaya at pagpapanumbalik ng ari-arian at mga alipin sa pagtatapos ng pitong siklo ng pitong taon (apatnapu't siyam na taon) sa pagdiriwang na kilala bilang Jubileo. Ang mga Hudyo ay sumuway sa mga prinsipyong iyon ng tipan, at tinukoy ng 2 Cronica na ang pitumpung taon ng pagkabiha,

na binanggit ni Jeremias na propeta, ay kumakatawan sa naunang apatnaraan at siyamnapung taon ng paghihimagsik. Sa loob ng apatnaraan at siyamnapung taon, kung sinunod sana ng sinaunang Israel ang mga tagubilin sa loob ng tipan na itinatakda sa Levitico dalawampu't lima, magkakaroon sana ng kabuuang pitumpung taon na ang lupain ay nagpahinga. Ang isang biblikal na taon ay tatlong daan at animnapung araw, at ang tatlong daan at animnapung araw na pinarami sa pito ("pitong ulit") ay katumbas ng dalawang libo at limang daan at dalawampung araw.

Ang pitumpung taon ay ganap na nauugnay sa pagpapahinga ng lupain, na ganap ding nauugnay sa "pitong ulit." Si Daniel ay nagsisikap na "maunawaan ang ugnayan" ng "pitumpung taong pagkabihag," "sa dalawang libo at tatlong daang taon" "bago ang paglilinis ng santuwaryo ng Diyos." Kaya't pinagsikapan niyang maunawaan ang ugnayan ng pangitaing "chazon" at ng pangitaing "march." Hindi maaaring maunawaan ang ugnayang iyon, kung hindi kinikilala ang pagpapahinga ng lupain sa Levitico dalawampu't lima at dalawampu't anim, kalakip ng pitumpung taong pagkabihag na binanggit ni Jeremias. Kung hindi mo pinaniniwalaang ang "pitong ulit" ay kumakatawan sa isang propetikong panahon na dalawang libo limang daan at dalawampung taon, inilagay mo ang iyong sarili sa labas ng hanay ng mga kinakatawan ni Daniel sa mga huling araw. Ang mga Millerita ay naniwala na ang "pitong ulit" ay isang propesiya ng panahon, ngunit hindi na ito pinaniniwalaan ng Adventismo.

Si Daniel, tulad ng lahat ng mga propeta, ay naglalarawan ng bayan ng Diyos sa wakas ng sanlibutan, at ang mga pahayag ni Sister White hinggil sa pagnanais ni Daniel na maunawaan ang kaugnayan sa pagitan ng pitumpung taon (ang "pitong panahon") at ng dalawang libo't tatlong daang taon ay kumakatawan sa pagnanais na dapat taglayin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Gaya ng naipahayag na sa mga naunang artikulo, walang anumang katotohanan na kinakatawan sa mga tsart ng 1843 at 1850 na hindi tuwirang (paulit-ulit) sinusupportahan sa mga sinulat ni Sister White.

Ang mga hiyas ni Miller ay magniningning nang sampung ulit na higit sa Sigaw sa Hatinggabi ng mga huling araw, at sa gayon, ang mga hiyas ay kumakatawan sa pangwakas na pagsubok para sa mga dalaga ng Adventismo. Ang mga hiyas na iyon ay ang mga katotohanang saligan na kinakatawan sa mga tapyas ni Habakuk, at sila rin ang mga hiyas sa sisidlan na inilagay sa isang mesa sa gitna ng silid ni Miller. Ang saligang pagsubok ay ang pangwakas na pagsubok; gayundin, ang awtoridad ng Espiritu ng Propesiya ay pangwakas na pagsubok din. Ang pagtanggì sa mga katotohanang saligan, na inilarawan bilang mga hiyas sa panaginip ni Miller, ay kasabay na pagtanggì sa Espiritu ng Propesiya.

Ang pinakahuling panlilinlang ni Satanas ay ang pagpawalang-bisa sa patotoo ng Espiritu ng Diyos. "Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak" (Kawikaan 29:18). Si Satanas ay gagawa nang may katusuhan, sa iba't ibang paraan at sa pamamagitan ng iba't ibang kasangkapan, upang payanigin ang pagtitiwala ng nalalabing bayan ng Diyos sa tunay na patotoo. Magpapasok siya ng mga huwad na pangitain upang iligaw, at ihahalo ang huwad sa totoo, at sa gayon ay magdudulot ng pagkasuklam sa mga tao, anupa't ituturing nila ang lahat ng tinatawag na "mga pangitain" bilang isang uri ng panatismo; ngunit ang mga tapat na kaluluwa, sa pamamagitan ng paghahambing ng huwad at ng totoo, ay mabibigyan ng

kakayahang makilala ang kaibhan sa pagitan ng mga iyon. Selected Messages, volume 2, 78.

Tinatatalakay natin ngayon ang paglago ng kaalaman na naganap sa kasaysayan ng mga Millerita mula 1798 hanggang 1844, subalit itinutukoy natin na, bagaman tama ang mga Millerita sa kanilang mga maka-propetikong aplikasyon, nilimitahan sila ng kasaysayang pinagmulan ng kanilang pagbangon. Tayo ngayon ay nasa mga huling araw, at nasa pangwakas na salinlahi (ang ikaapat) ng Adbentismo. Sa panahong ito, ang Adbentismo ay lubhang naindoktrinahan ng mga tradisyon at kaugalian (mga huwad na hiyas) kaya hindi na nito nalalaman kung alin ang mga saligang katotohanan. Ang hindi pagkakabatid kung ano ang mga katotohanang iyon ay humahadlang sa Adbentismo na maunawaan ang kabuluhan ng mga iyon, at ginagawang walang kabuluhan ang mga paulit-ulit na utos na ingatan at panatilihin ang mga katotohanang iyon.

Bago tayo magpatuloy pa sa pagpapaliwanag ni Gabriel hinggil sa pangitain tungkol sa Ilog Ulai, tatalakayin muna natin ang ilang puntong may kaugnayan sa mga saligang katotohanan at sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya. Ipinagtatwiran ng mga makabagong teologo na ipinakilala ng sumusunod na sipi na ang pinakamahabang propesiya ukol sa panahon sa Bibliya ay ang dalawang libo't tatlong daang taon.

Ang karanasan ng mga alagad na nangaral ng “ebanghelyo ng kaharian” sa unang pagparito ni Cristo ay may katumbas sa karanasan ng mga naghayag ng mensahe ng Kanyang ikalawang pagparito. Kung paanong lumabas ang mga alagad na nangangaral, “Naganap na ang panahon, ang kaharian ng Diyos ay malapit na,” gayundin ipinahayag nina Miller at ng kanyang mga kasama na malapit nang magwakas ang pinakamahaba at huling panahong propetiko na ipinahayag sa Biblia, na nalalapit na ang paghatol, at na ipapasinaya ang walang hanggang kaharian. Ang pangangaral ng mga alagad hinggil sa panahon ay nakabatay sa pitumpung sanlinggo ng Daniel 9. Ang mensaheng ibinigay nina Miller at ng kanyang mga kasama ay naghayag ng katapusan ng 2300 araw ng Daniel 8:14, na ang pitumpung sanlinggo ay bahagi nito. Ang pangangaral ng bawat isa ay nakabatay sa katuparan ng magkaibang bahagi ng iisang dakilang panahong propetiko.

Tulad ng mga unang alagad, si William Miller at ang kaniyang mga kasama ay hindi rin lubusang naunawaan ang kahalagahan ng mensaheng kanilang dala. Ang mga kamaliang matagal nang naitatag sa iglesia ang humadlang sa kanila upang makarating sa wastong pagpapakahulugan ng isang mahalagang punto sa propesiya. Kaya nga, bagaman ipinahayag nila ang mensaheng ipinagkatiwala sa kanila ng Diyos upang ipahatid sa sanlibutan, gayunman, dahil sa maling pagkaunawa sa kahulugan nito ay nagdanas sila ng pagkadismaya. The Great Controversy, 351.

Sinasabi ng talata na, "Ipinahayag nina Miller at ng kanyang mga kasama na ang pinakamahaba at huling panahong propetiko na iniharap sa Biblia ay malapit nang magwakas," at inaangkin ng mga teologo na ang pinakamahaba at huling panahong propetiko ay ang dalawang libo't tatlong daang taon. Inaangkin pa nila na ito ang itinutukoy ni Sister White sa nasabing talata, sapagkat, wika nila, tuwirang tinutukoy niya ang panahong dalawang libo't tatlong daang taon. Bulag sila sa anumang ugnayan sa pagitan ng pitumpung taon at ng panahong dalawang libo't tatlong daang taon. Bulag sila sa liwanag na pinagsusumikapang maunawaan ni Daniel.

Si Ellen White ay isang Millerite, at batid niya ang mga mensaheng inilagay sa tsart ng mga tagapagpasimuno noong 1843, at sa tsart ng mga tagapagpasimuno noong 1850 na inilathala ni F. D. Nichols. Ang tsart noong 1850, na ginawa ni Nichols, ay inihanda sa tahanan ni Nichol sa mismong panahong naninirahan sina James at Ellen White kasama ni Nichols. Ang pinakamahabang panahong propetiko sa Bibliya, na kinakatawan sa kapwa mga tsart na iyon, ay hindi ang dalawang libo't tatlong daang taon; ito ang "pitong ulit," ng Levitico dalawampu't anim.

Ang pag-angkin na ang naunang sipi ay isang kinasihang pagtukoy sa dalawang libo't tatlong daang taon bilang ang pinakamatagal at huling panahong propetiko ay nangangahulugang gawing nagsasalungatan sa sarili ang mga sinulat ni Kapatid na White. Kung siya'y naniniwala sa inaangkin ng mga teologo hinggil sa siping ito, kung gayon, ano ang kahulugan kapag iniendorso niya ang mga tsart na nagtataguyod ng "pitong panahon"?

Aking nakita na ang tsart ng 1843 ay pinatubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais; na ang Kaniyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, anupa't walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. *Early Writings*, 74.

Yaong mga nagnanais na panindigan ang kanilang mga tradisyon at mga alamat ay maaaring mangatwiran na, sa tsart ng 1843, tinakpan ng Panginoon ng Kaniyang kamay ang kamalian hinggil sa "pitong panahon," hanggang sa inalis Niya ang Kaniyang kamay paglaon. Ang suliranin sa palagay na iyon ay ito: tinukoy ni Sister White kung kailan inalis ng Panginoon ang Kaniyang kamay mula sa mga bilang; inalis ang Kaniyang kamay bago ang Oktubre 22, 1844, kaagad matapos ang unang pagkadismaya. Sa kaniyang patotoo hinggil sa pangyayaring iyon, tinukoy niya ang kamaliang naitama, at maliwanag na ang kamaliang iyon ay hindi ang "pitong panahon."

Yaong mga tapat ngunit nadismaya, na hindi nila maunawaan kung bakit hindi dumating ang kanilang Panginoon, ay hindi iniwan sa kadiliman. Muli silang inakay sa kanilang mga Biblia upang saliksikin ang mga panahon ng propesiya. Inalis ang kamay ng Panginoon mula sa mga bilang, at naipaliwanag ang kamalian. Nakita nila na ang mga panahon ng propesiya ay umabot hanggang 1844, at na ang gayunding mga katibayan na kanilang iniharap upang ipakita na ang mga panahon ng propesiya ay nagtapos noong 1843, ay nagpatunay na magwawakas ang mga iyon noong 1844.

Nang ang kamay ng Panginoon ay "inalis mula sa mga bilang, at naipaliwanag ang pagkakamali," saka nila kinilala "na ang gayunding katibayan na kanilang iniharap upang ipakita na ang mga panahong propetiko ay nagwakas noong 1843, ay nagpatunay na magwawakas ang mga iyon noong 1844." Ang mga panahong propetiko na una nilang inakalang magtatapos noong 1843 ay inilalarawan sa tsart ng 1843, na siyang tsart na ginamit ng bawat isa sa tatlong daang mangangaral na Millerita. Ang mga panahong propetiko na inilalarawan sa tsart na iyon na nagwakas noong 1843 ay ang dalawang libo't tatlong daang taon ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, ang dalawang libo't limang daan at dalawampung taon ng Levitico dalawampu't anim, at ang isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang taon ng Daniel labindalawa. Pagkaraan ng unang pagkabigo, inalis ng Panginoon ang kaniyang kamay mula sa pagkakamali at kinilala ng mga Millerita na ang gayunding katibayan na nagtukoy sa pagwawakas ng mga panahong propetiko

noong 1843 ay siya mismong nagpatunay na ang mga panahong iyon ay nagwakas noong 1844.

Ang tsart ng 1850 ay nilimbag noong 1850, at nagsimulang ipagbili noong Enero 1851. Itinala ni Ellen White na ang nasabing tsart ay katuparan din ng Habakuk, gaya ng kaniyang itinala rin hinggil sa tsart ng 1843. Ang tsart na iyon ay kumakatawan din sa pinakamahabang panahong propetiko, ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim.

Nakita ko na ang Diyos ay nasa paglalathala ng tsart ni Kapatid na Nichols. Nakita ko na may hula tungkol sa tsart na ito sa Bibliya, at kung ang tsart na ito ay itinakda para sa bayan ng Diyos, kung ito'y sapat para sa isa ay sapat din ito para sa iba, at kung ang isa ay mangailangan ng isang bagong tsart na iginuhit sa higit na malakihang sukat, ang lahat ay nangangailangan din noon sa gayunding antas. Manuscript Releases, tomo 13, 359.

Tamang igiit na tumpak ang pagtukoy ni Kapatid na White sa katotohanang ipinahayag ng mga Millerite na "ang pinakamahaba at huling panahon ng propesiya na isinisiwalat sa Biblia ay malapit nang magwakas," sapagkat gayon nga ang kanilang ipinahayag. Subalit ang igiit na ang "pinakamahabang" "panahon ng propesiya" ay ang dalawang libo at tatlong daang taon ay ginagawang salungat sa sarili nito ang patotoo ni Kapatid na White, at salungat sa tala ng kasaysayan. Ang paniwala sa gayong alamat ay paniwala sa kasinungalingan, at sa mga huling araw yaong pumipiling maniwala sa kasinungalingan ay ginagawa iyon sapagkat hindi nila iniibig ang katotohanan.

Hindi himalang tinurukan ni Jesus ang Kanyang sarili ng kung anong uri ng banal na pampamanhid upang mapagdaanan ang pagdurusang krus. Nagdusa si Jesus ng banal na pagdurusang, malayong higit sa kayang tiisin ng alinman sa Kanyang mga nilikha. Gayunman, ang sangkatauhan ay nilikha ayon sa Kanyang wangis, at itinuturo ng inspirasyon na ang sangkatauhan ay dapat magtagumpay tulad ng Kanyang pagtagumpay. Ang nagpahintulot kay Cristo na tiisin ang pagdurusang krus ay isang katangiang taglay Niya, na taglay din ng sangkatauhan.

Itinutuon ang paningin kay Hesus, na siyang May-akda at Tagapagpasakdal ng ating pananampalataya; na dahil sa kagalakang inilagay sa harap niya ay tiniis ang krus, hinamak ang kahihyan, at nakaluklok sa kanan ng luklukan ng Diyos. Hebreo 12:1.

Tiniis ni Jesus ang mga pagdurusang krus, sapagkat may layuning inilagay sa harap niya; at yamang nilikha tayo ayon sa kaniyang larawan, at bilang gayo'y, mga nilalang tayong pinakakilos ng mga layunin. Bahagi iyon ng ating pagkakalikha. Kung naipaniwala sa atin na hindi mahalagang unawain ang mga saligan ng Adbentismo, wala tayong magiging pagganyak na gawin mismo iyon. Ang tanging banal na pagganyak na mapupukaw ng Espiritu Santo upang mapagtagumpayan ang kalagayang Laodiceano na iyon ay ang pag-ibig sa katotohanan. Susubukin ang pag-ibig sa katotohanan sa pamamagitan ng pagkakaroon ng magagaang kaugalian at mga tradisyong nilalayong pagbigyan ang pangangati ng ating mga tainga. Kung sa ating kaginhawaang Laodiceano ay wala tayong pagnanasang unawain ang katotohanan para sa ating sarili, tayo ay mapapahamak. Nasa ganitong kalagayan ang Adbentismo sa kasalukuyan.

Si Daniel ay isang halimbawa ng bayan ng Diyos sa mga huling araw na nagsisiyasat, sa pamamagitan ng salita ng propesiya, upang maunawaan ang ugnayan sa pagitan ng pitumpung taong pagkabahag at ng propesiyang dalawang libo't tatlong daang taon. Ang pagtukoy sa propesiyang dalawang libo't tatlong daang taon bilang pinakamahaba at huling panahong propetiko ay pagtanggì sa mga saligang katotohanan ng Adventismo, at kasabay nito'y pagtanggì sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya. Ang pagsasabing ang dalawang libo't tatlong daang taon ang pinakamahaba at huling panahong propetiko nang ito'y iharap ng mga Millerites ay pagtanggì sa tala ng kasaysayan.

Wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung ating kalilimutan ang paraan ng pamamatnubay ng Panginoon sa atin, at ang Kanyang pagtuturo sa ating nakaraang kasaysayan. Life Sketches, 196.

Dumating si Gabriel upang bigyan si Daniel ng pagkaunawa hinggil sa kapwa pangitaing "march" at "chazon," at iniutos niya kay Daniel na sa isip ay paghiwalayin ang dalawang pangitain, bagaman malinaw na may ugnayang propetiko ang mga ito. Ang pangitain ay sumaklaw sa mga kaharian ng propesiya sa Biblia sa mga kabanata pito at walo, na isang pag-uulit at pagpapalawak ng gayunding mga kaharian sa kabanata dalawa. Nakapaloob sa impormasyong ito ang makalangit na diyologo na naglarawan sa isang pangitain bilang pagyurak sa santuwaryo ng Diyos at sa Kanyang bayan, at ang isa pang pangitain bilang ang gawaing pagpapanumbalik sa bayan at santuwaryo.

Nang ilahad ni Gabriel ang pagpapakahulugan, na sa dakong huli ay naging ubod ng mensaheng ipinangaral ng mga Millerite, may ugnayang namamagitan sa dalawang pangitain, na nararapat mapansin ng mga tumutupad sa utos na ihiwalay sa kaisipan ang pagpapakahulugan. Isa sa mga pagkakaiba ay kinakatawan ng dalawang salitang kapwa isinasalin bilang "determined".

Pitumpung sanlinggo ay itinalaga sa iyong bayan at sa iyong banal na lunsod, upang tapusin ang pagsalangsang, at upang wakasan ang mga kasalanan, at upang magbayad-sala sa kasamaan, at upang magdala ng walang hanggang katuwiran, at upang tatakan ang pangitain at ang propesiya, at upang pahiran ang Kabanal-banal. Kaya, alamin mo at unawain, na mula sa paglabas ng utos na panumbalikin at itayo ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe ay pitong sanlinggo, at animnapu't dalawang sanlinggo: muling itatayo ang lansangan at ang pader, maging sa mga panahong masalimuot. At pagkatapos ng animnapu't dalawang sanlinggo ay mapuputol ang Mesiyas, ngunit hindi para sa kaniya; at wawasakin ng bayan ng prinsipe na darating ang lunsod at ang santuwaryo; at ang wakas nito ay darating na may pagbaha, at hanggang sa katapusan ng digmaan ay itinakda ang mga pagkawasak. At kaniyang pagtitibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo: at sa kalagitnaan ng sanlinggo ay kaniyang papatigilin ang hain at ang handog, at dahil sa pagkalaganap ng mga kasuklam-suklam ay kaniyang gagawing tiwangwang, hanggang sa kaganapang wakas, at ang itinakda ay ibubuhos sa nawasak. Daniel 9:24-27.

Pitumpung sanlinggo (apat na raan at siyamnapung taon) ay itinakda sa bayan at sa banal na lungsod. Ang salitang isinaling "itinakda" ay nangangahulugang "inihiwalay", at ang salitang iyon ay tumutukoy sa isang panahon ng probasyon para sa mga Judio at sa Jerusalem. Kinatawan din

nito ang panahon ng paghihimagsik na nagbunga ng pagkawasak ng Jerusalem at ng pitumpung taon ng pagkabihag. Pagkatapos ay "itinakda" ang apat na raan at siyamnapung taon, na nagsisimula sa ikatlong dekreto. Ang unang apat na raan at siyamnapung taon ng paghihimagsik ay nagbunga ng tatlong pagsalakay ni Nebukadnezar, ng lubos na pagkawasak ng Jerusalem, at ng pagkakalat at pagkabihag ng literal na Israel sa literal na Babilonia sa loob ng pitumpung taon.

Ang unang dekreto ay nagsilbing hudyat ng pagtatapos ng pagkabihag at ng pasimula ng gawaing muling pagtatayo ng Jerusalem. Ang ikatlong dekreto ay nagsilbing hudyat ng pasimula ng dalawang libo't tatlong daang taon. Ang pagdating ng unang anghel ay nagsilbing hudyat ng pagtatapos ng pagkabihag ng espirituwal na Israel sa espirituwal na Babilonia sa loob ng isang libo't dalawang daan at animnapung taon, at nagsilbing hudyat din ng pasimula ng isang panahon na apatnapu't anim na taon, nang ginamit ni Cristo ang mga Millerita upang lumabas mula sa pagkabihag at itayo ang isang espirituwal na templo.

Ang salitang isinalin nang dalawang beses bilang "determined" sa mga talatang dalawampu't anim at dalawampu't pito ay "charats" at ang kahulugan nito ay "sumugat" at "isang dekreto". Sa propesiya ay "itinakda" na ang kapapahan ay tatanggap ng isang nakamamatay na "sugat" sa wakas ng unang poot. Iyon din ang salitang ginamit ni Daniel sa kabanata labing-isa, talata tatlumpu't anim.

At gagawin ng hari ayon sa kaniyang kalooban; itataas niya ang kaniyang sarili, at dadakilain niya ang kaniyang sarili higit sa bawat diyos, at magsasalita siya ng mga kamangha-manghang bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at magtatagumpay siya hanggang sa matapos ang poot: sapagkat ang itinakda ay magaganap. Daniel 11:36.

Sa talatang tatlumpu't anim, ang "hari" ay ang kapapahan. Ang kapapahan ay magtatagumpay hanggang 1798, nang matanggap nito ang nakamamatay na sugat. Pagkatapos, ang unang "poot" ay "maisakatuparan," sapagkat ang "poot" na iyon ay "itinakda" (idinekreto) na "maisagawa." Sa katapusan ng unang poot laban sa hilagang kaharian ng Israel, na nagsimula noong 723 BC at nagtapos noong 1798, tinanggap ng kapapahan ang "nakamamatay na sugat." Ang salitang "determined" ay nangangahulugang "sugat."

At nakita ko ang isa sa kaniyang mga ulo na waring nasugatan hanggang sa kamatayan; at ang kaniyang sugat na nakamamatay ay gumaling: at ang buong sanlibutan ay nanggilalas sa hayop. Apocalipsis 13:3.

Ang balangkas na propetiko ng mga Millerite ay nakabatay sa dalawang mapangwasak na kapangyarihan, ang paganismo at ang kasunod nitong papalismo. Nauunawaan nila na ang dalawang kapangyarihang iyon ang yuyurak sa santuwaryo at sa hukbo, gaya ng kinakatawan ng pangitaing "chazon" sa Daniel kabanata walo, talatang labing-tatlo.

Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang ibang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ipinagkakaloob upang yurakan ang banal na dako at ang hukbo? Daniel 8:13.

Ang kapangyarihang papal na nagpapangatiwangwang ay nakatakdang yurakan ang santuwaryo at ang hukbo sa loob ng labindalawang daan at animnapung taon.

Ngunit ang looban na nasa labas ng templo, iwan mo ito, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay ito sa mga Hentil; at ang banal na lunsod ay kanilang yuyurakan sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. At ipagkakaloob ko sa aking dalawang saksi ang kapangyarihan, at sila'y magpopropesiya sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, na nakadamit ng kayong sako. Pahayag 11:2, 3.

Sa katapusan ng unang poot noong 1798, itinakda ng propesiya na “sugatan” ang Papado. Sa ika-siyam na kabanata ng Daniel, ang pagtatakdang iyon ay kinakatawan sa huling dalawang talata, at ang salitang dalawang ulit isinalin bilang “determined” sa mga talatang iyon ay nauugnay sa pangitaing “chazon,” samantalang ang salitang isinalin bilang “determined” sa talatang dalawampu't apat ay ibang salitang Hebreo at nauugnay sa pangitaing “mareh.” Si Daniel, na kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, ay nagsisikap na maunawaan ang ugnayan ng dalawang pangitaing iyon, na sinabi sa kanya ni Gabriel na paghiwalayin niya sa pag-iisip.

Ipagpapatuloy natin ang paksang ito sa susunod na artikulo.

Hindi nagbibigay ang Diyos sa atin ng bagong mensahe. Narapat nating ipangaral ang mensaheng siyang naglabas sa atin mula sa ibang mga iglesia noong 1843 at 1844. Review and Herald, Enero 19, 1905.